

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยที่ปฏิบัติงานที่สถานีอนามัย จังหวัดเชียงใหม่ ในเดือน สิงหาคม 2544 จำนวนทั้งสิ้น 330 ราย โดยใช้แบบสอบถาม ปัจจัยที่ศึกษาได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ การสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน โดยนำเสนอเป็นผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไป
2. การรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ
3. การสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน
4. การให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย

5. ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย วิเคราะห์เป็น 2 ส่วนดังนี้

5.1 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย ตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

5.2 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย ตามปัจจัยส่วนบุคคล คือ การได้รับการอบรม

6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ การสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงานกับการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย

1. ข้อมูลทั่วไป

จากการส่งแบบสอบถามจำนวน 330 ฉบับให้กลุ่มตัวอย่าง ได้รับการตอบกลับทั้งหมด 216 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 65.4 เมื่อนำมาตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถาม พบว่า เป็นแบบสอบถามที่ผู้ตอบไม่ได้ทำหน้าที่ให้คำแนะนำจำนวน 6 ฉบับ และมีข้อมูลไม่ครบถ้วนจำนวน 10 ฉบับ จึงไม่นำมาวิเคราะห์ในรายละเอียดต่อ คงเหลือแบบสอบถามที่นำมาวิเคราะห์ผลการศึกษาเพียง 200 ฉบับเท่านั้น คิดเป็นอัตราการตอบกลับสุทธิร้อยละ 60.6

จากข้อมูลที่ได้รับครบถ้วนสมบูรณ์ 200 ฉบับ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นเพศชาย (ร้อยละ 49) และเพศหญิง(ร้อยละ 51) โดยมีอายุเฉลี่ย 34 ปี โดยมีอายุอยู่ในช่วง 20-30 ปีมากที่สุด (ร้อยละ 44.0) รองลงมาคือช่วงอายุ 31-40 ปี (ร้อยละ 32.5) ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคู่ (ร้อยละ 62.0) และโสด (ร้อยละ 31.5) มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ระดับประกาศนียบัตร (ร้อยละ 54.0) รองลงมาคือปริญญาตรี (ร้อยละ 43.5) ด้านตำแหน่งงาน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเจ้าของพนักงาน สาธารณสุข (ร้อยละ 50.5) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข (ร้อยละ 40.0) เคยได้รับการอบรม ARIC (ร้อยละ 95.5) และมีเพียงจำนวนร้อยละ 4.5 ที่ไม่ได้รับการอบรม ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานการให้คำแนะนำ 1-5 ปี (ร้อยละ 60.5) และมีเพียงร้อยละ 6.0 ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานการให้คำแนะนำมากกว่า 20 ปี รายละเอียดแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ข้อมูลทั่วไป

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวนคน (n = 200)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	98	49.0
	หญิง	102	51.0
อายุ	20-30ปี	88	44.0
	31-40 ปี	65	32.5
	41-50 ปี	43	21.5
	50 ปีขึ้นไป	4	2.0
	สถานภาพสมรส	โสด	63
	คู่	124	62.0
	ม้าย	2	1.0
	หย่า/แยก	11	5.5
ตำแหน่ง	เจ้าพนักงานสาธารณสุข	101	50.5
	เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข	80	40.0
	นักวิชาการสาธารณสุข	16	8.0
	พยาบาลเทคนิค, ผดุงครรภ์	3	1.5
	ระดับการศึกษา	ประกาศนียบัตร	108
ปริญญาตรี		87	43.5
ปริญญาโท		4	2.0
อื่น ๆ		1	0.5
การได้รับการอบรม ARIC		เคย	191
	ไม่เคย	9	4.5
ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการให้คำแนะนำ	ต่ำกว่า 1 ปี	5	2.5
	1-5 ปี	120	60.0
	6-10 ปี	43	21.5
	11-15 ปี	8	4.0
	16-20 ปี	12	6.0
	20 ปี ขึ้นไป	12	6.0

2. การรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ

จากการตอบแบบสอบถามด้านการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรค และการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษา จำแนกรายข้อ พบว่า

การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรคทั้งหมด 6 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นด้วยทั้งหมด จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 6 โรคปอดบวมเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเสียชีวิต หากไม่ได้รับการรักษาที่เหมาะสม (ร้อยละ 66.0) คำถามข้อ 2 เด็กที่เป็นไข้หวัดบ่อยๆอาจมีโรคแทรกซ้อน คือ หนองในหู ไซนัสอักเสบได้ (ร้อยละ 59.0) คำถามข้อ 3 เด็กที่ชักบ่อย ๆ เมื่อมีไข้สูงจากการติดเชื้อในระบบทางเดินหายใจ จะมีโอกาสสมองเสื่อมได้ (ร้อยละ 55.5) คำถามข้อ 1 ไข้หวัดถ้าไม่ได้รับการดูแลรักษาที่ถูกต้องจะลุกลามทำให้เป็นโรคหลอดลมฝอยอักเสบหรือปอดบวมได้ (ร้อยละ 54.5) และคำถามข้อ 4 เด็กที่เป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจนาน ๆ จะทำให้ร่างกายขาดสารอาหารได้ (ร้อยละ 41.5) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นด้วยเกือบหมด 1 ข้อ คือ คำถามข้อ 5 โรคปอดบวมเป็นโรคที่ต้องใช้ระยะเวลารักษานาน (ร้อยละ 41.5) รายละเอียดแสดงในตาราง 2

การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษาเมื่อเด็กเป็นหวัด และปอดบวม ทั้งหมด 5 ข้อ ซึ่งเป็นข้อความด้านบวก 4 ข้อ และข้อความด้านลบ 1 ข้อนั้น ในข้อความด้านบวก พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นด้วยทั้งหมด จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 1 การดูแลรักษาขณะเด็กเป็นหวัด ช่วยป้องกันการเกิดโรคปอดบวม (ร้อยละ 72.0) คำถามข้อ 2 การดูแลเด็กเป็นหวัดให้ได้รับประทานอาหารอย่างเพียงพอช่วยลดโอกาสเกิดภาวะทุพโภชนาการ (ร้อยละ 60.5) และ คำถามข้อ 3 การงดใช้ยาลดน้ำมูก หรือยาหยอดจมูก จะช่วยลดอาการข้างเคียงของการใช้ยา เช่น หัวใจเต้นเร็ว (ร้อยละ 43.5) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นด้วยเกือบหมด 1 ข้อ คือ คำถามข้อ 4 การเช็ดตัวลดไข้ ควรเช็ดตัวด้วยน้ำอุ่นไม่ควรเช็ดด้วยน้ำเย็นหรือแอลกอฮอล์เพราะทำให้เกิดอาการหนาวสั่น ซึ่งกระตุ้นทำให้ระบบหายใจล้มเหลวได้ (ร้อยละ 35.5) ส่วนข้อความด้านลบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นด้วยทั้งหมด 1 ข้อ คือ คำถามข้อ 5 เด็กเป็นปอดบวมไม่ควรให้ยาปฏิชีวนะเพราะทำให้เชื้อดื้อยาได้ (ร้อยละ 55.0) รายละเอียดแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการรับรู้เกี่ยวกับ โรคติดเชื้อเฉียบพลัน ระบบทางเดินหายใจ รายข้อ

การรับรู้เกี่ยวกับ โรคติดเชื้อเฉียบพลัน ระบบทางเดินหายใจ	เห็นด้วย ทั้งหมด	เห็นด้วย เกือบหมด	เห็นด้วย บ้าง	เห็นด้วย น้อยมาก	ไม่เห็น ด้วย
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรค					
1. ไข้หวัดถ้าไม่ได้รับการดูแลรักษาที่ถูกต้องจะ ลุกลามทำให้เป็น โรคหลอดลมฝอยอักเสบ หรือ ปอดบวมได้	109 (54.5)	67 (33.5)	19 (9.5)	5 (2.5)	0 (0)
2. เด็กที่เป็น ไข้หวัดบ่อย ๆ อาจมีโรคแทรกซ้อน คือ หูน้ำหนวก ไชน์สอักเสบได้	118 (59.0)	65 (32.5)	11 (5.5)	5 (2.5)	1 (0.5)
3. เด็กที่ซักรบ่อย ๆ เมื่อมีไข้สูงจากการติดเชื้อใน ระบบทางเดินหายใจ จะมีโอกาสสมองเสื่อมได้	111 (55.5)	70 (35.0)	16 (8.0)	1 (0.5)	2 (1.0)
4. เด็กที่เป็น โรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดิน หายใจนานๆ จะทำให้ร่างกายขาดสารอาหารได้	83 (41.5)	83 (41.5)	26 (13.0)	5 (2.5)	3 (1.5)
5. โรคปอดบวมเป็น โรคที่ต้องใช้ระยะเวลารักษา นาน	41 (20.5)	83 (41.5)	52 (26.0)	12 (6.0)	12 (6.0)
6. โรคปอดบวมเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเสียชีวิต หากไม่ได้รับการรักษาที่เหมาะสม	132 (66.0)	57 (28.5)	6 (3.0)	5 (2.5)	0 (0)
การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษา					
1. การดูแลรักษาขณะเด็กเป็นหวัด ช่วยป้องกัน การเกิดโรคปอดบวม	144 (72.0)	49 (24.5)	5 (2.5)	1 (0.5)	1 (0.5)
2. การดูแลเด็กเป็นหวัด ให้ได้รับอาหารอย่าง เพียงพอช่วยลดโอกาสเกิดภาวะทุพโภชนาการ	121 (60.5)	62 (31.0)	12 (6.0)	4 (2.0)	1 (0.5)
3. การงดใช้ยาลดน้ำมูก หรือยาหยอดจมูกจะช่วย ลดอาการข้างเคียงของการใช้ยาเช่นหัวใจเต้นเร็ว	87 (43.5)	59 (29.5)	35 (17.5)	8 (4.0)	11 (5.5)
4. การเช็ดตัวลดไข้ ควรเช็ดตัวด้วย น้ำอุ่นไม่ควร เช็ดด้วยน้ำเย็น หรือแอลกอฮอล์ เพราะทำให้เกิด อาการหนาวสั่น ซึ่งกระตุ้นทำให้ระบบหายใจล้ม เหลวได้	68 (34.0)	71 (35.5)	34 (17.0)	18 (9.0)	9 (4.5)
*5. เด็กเป็นปอดบวม ไม่ควรให้ยาปฏิชีวนะ เพราะทำให้เชื้อดื้อยาได้	110 (55.0)	26 (13.0)	48 (24.0)	16 (8.0)	0 (0)

* หมายถึง ข้อความด้านลบ

(n = 200)

เมื่อพิจารณาการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรค และการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษาเมื่อเป็นหวัดและปอดบวม รายด้าน และ โดยรวมทั้ง 2 ด้านดังกล่าว เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ทั้งข้อความด้านบวกและด้านลบ (จากตาราง 2) นำมาหาคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ข้อความด้านบวก เห็นด้วยทั้งหมด ให้ 5 คะแนน ส่วนข้อความด้านลบ เห็นด้วยทั้งหมด ให้ 1 คะแนน เป็นต้น (บทที่ 3 หน้า 32) และจัดกลุ่มคะแนนโดยเทียบคะแนนเป็นร้อยละตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ 5 ระดับ คือ

ร้อยละ 81-100	มีการรับรู้มากที่สุด
ร้อยละ 61-80	มีการรับรู้มาก
ร้อยละ 41-60	มีการรับรู้ปานกลาง
ร้อยละ 21-40	มีการรับรู้น้อย
ร้อยละ 0-20	มีการรับรู้น้อยมาก

พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจอยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ มีการรับรู้ระดับมาก (ร้อยละ 37.5) ด้านการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษาเมื่อเป็นหวัดและปอดบวม พบว่า มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 54.0) รองลงมา คือ มีการรับรู้ระดับมากที่สุด (ร้อยละ 39.0) และเมื่อพิจารณาการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจโดยรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 55.0) รองลงมา คือ มีการรับรู้ระดับมาก (ร้อยละ 39.5) ดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวน และ ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการรับรู้เกี่ยวกับเกิดโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ รายด้าน และ โดยรวม

การรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจรายด้าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
1. การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรค	112 (56.0)	75 (37.5)	12 (6.0)	1 (0.5)	0 (0)
2. การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลรักษา	78 (39.0)	108 (54.0)	13 (6.5)	1 (0.5)	0 (0)
การรับรู้โดยรวม	110 (55.0)	79 (39.5)	10 (5.0)	1 (0.5)	0 (0)

(n = 200)

3. ปัจจัยการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน

จากการตอบแบบสอบถามด้านการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน จำแนก รายชื่อ พบว่า

ด้านการสนับสนุนของหน่วยงานทั้งหมด 7 ข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอยู่ในระดับหมายเลข 3 จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 4 หน่วยงานมีคู่มือปฏิบัติงานในการแนะนำการดูแลเด็กเมื่อป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ อ่างเข้าใจง่ายและเป็นแนวทางในการให้คำแนะนำได้ (ร้อยละ 70.5) คำถามข้อ 1 หน่วยงานมีนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานควบคุมการติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ (ร้อยละ 57.5) และคำถามข้อ 2 ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการให้คำแนะนำมารดาภายหลังการได้รับการอบรมในเรื่องการดูแลเด็กที่บ้าน (ร้อยละ 50.5) มีการสนับสนุนอยู่ในระดับหมายเลข 2 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 3 ภาระงานที่มอบหมายในการปฏิบัติงานในการให้คำแนะนำมีความเหมาะสม (ร้อยละ 57.5) คำถามข้อ 6 หน่วยงานมีการจัดสรรวัสดุอุปกรณ์สำหรับใช้ในการให้คำแนะนำ (ร้อยละ 54.0) คำถามข้อ 7 หน่วยงานมีการกำหนดทีมในการนิเทศงานอย่างสม่ำเสมอ (ร้อยละ 51.5) และคำถามข้อ 5 ในหน่วยงานของท่านมีตำราและเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้คำแนะนำศึกษาเพิ่มเติมอยู่มาก (ร้อยละ 45.0) รายละเอียดแสดงในตาราง 4

การสนับสนุนจากหัวหน้างาน ทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากหัวหน้างานอยู่ในระดับหมายเลข 2 ทั้งหมดทุกข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 2 หัวหน้างานมีการกระตุ้นเตือนเมื่อพบว่าผู้ปฏิบัติงานบกพร่องหรือละเลยการทำงานอย่างสม่ำเสมอ (ร้อยละ 55.5) คำถามข้อ 1 หัวหน้างานเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติงานให้คำแนะนำ (ร้อยละ 53.0) คำถามข้อ 3 หัวหน้างานสนับสนุนและให้กำลังใจท่านในการปฏิบัติการให้คำแนะนำอย่างสม่ำเสมอ (ร้อยละ 51.5) คำถามข้อ 4 หัวหน้างานงานรับฟังปัญหาในการปฏิบัติงาน(ร้อยละ 50.5) และคำถามข้อ 5 หัวหน้างานช่วยเหลือและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา (ร้อยละ 50.5) แสดงในตาราง 4

การสนับสนุนของผู้ร่วมงานทั้งหมด จำนวน 3 ข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานในระดับหมายเลข 3 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 1 ผู้ร่วมงานให้ความช่วยเหลือในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 50) และคำถามข้อ 3 ผู้ร่วมงานรับฟังปัญหาและร่วมแก้ไขปัญหาในการให้คำแนะนำ (ร้อยละ 47) มีเพียง 1 ข้อที่มีการสนับสนุนระดับหมายเลข 2 คือ ผู้ร่วมงานมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานด้านการให้คำแนะนำ (ร้อยละ 42.5) รายละเอียดแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน รายชื่อ

การสนับสนุน	3	2	1	0
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
การสนับสนุนของหน่วยงาน				
1. หน่วยงานของท่านมีนโยบายเกี่ยวกับการ ดำเนินงานควบคุมการติดเชื้อเฉียบพลัน ระบบทางเดินหายใจ	115 (57.5)	79 (39.5)	4 (2.0)	2 (1.0)
2. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ ให้คำแนะนำมารดาภายหลังการได้รับการ อบรมในเรื่องการดูแลเด็กที่บ้าน	101 (50.5)	96 (48.0)	3 (1.5)	0 (0)
3. ภาระงานที่มอบหมายในการปฏิบัติงานใน การให้คำแนะนำมีความเหมาะสม	70 (35.5)	115 (57.5)	15 (7.5)	0 (0)
4. ในหน่วยงานท่านมีคู่มือปฏิบัติงานในการ แนะนำการดูแลเด็กเมื่อป่วยเป็น โรคติดเชื้อ เฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ อ่านเข้าใจ ง่ายและเป็นแนวทางในการให้คำแนะนำได้	141 (70.5)	50 (25.0)	9 (4.5)	0 (0)
5. ในหน่วยงานของท่านมีตำราและเอกสาร ต่างๆเกี่ยวกับการให้คำแนะนำศึกษาเพิ่มเติม อยู่มาก	83 (41.5)	90 (45.0)	27 (13.5)	0 (0)
6. หน่วยงานของท่านมีการจัดสรรวัสดุ อุปกรณ์สำหรับการให้คำแนะนำ	44 (22.0)	108 (54.0)	47 (23.5)	1 (0.5)
7. หน่วยงานของท่านมีการกำหนดทีมใน การนี้เทศงานอย่างสม่ำเสมอ	44 (22.0)	103 (51.5)	48 (24.0)	5 (2.5)
การสนับสนุนของหัวหน้างาน				
1. หัวหน้างานเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติ งานให้คำแนะนำ	73 (36.5)	106 (53.0)	16 (8.0)	5 (2.5)
2. หัวหน้างานมีการกระตุ้นและตักเตือน เมื่อพบว่าผู้ปฏิบัติงานบกพร่องหรือละเลย การทำงานอย่างสม่ำเสมอ	64 (32.0)	111 (55.5)	20 (10.0)	5 (2.5)

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน รายข้อ (ต่อ)

การสนับสนุน	3	2	1	0
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
3. หัวหน้างานสนับสนุนและให้กำลังใจ ท่านในการปฏิบัติการให้คำแนะนำอย่าง สม่ำเสมอ	72 (36.0)	103 (51.5)	20 (10.0)	5 (2.5)
4. หัวหน้างานงานรับฟังปัญหาในการ ปฏิบัติงาน	79 (39.5)	101 (50.5)	16 (8.0)	4 (2.0)
5. หัวหน้างานช่วยเหลือและหาแนวทางใน การแก้ไขปัญหา	75 (37.5)	101 (50.5)	20 (10.0)	4 (2.0)
การสนับสนุนของผู้ร่วมงาน				
1. ผู้ร่วมงานให้ความช่วยเหลือในการ ปฏิบัติงาน	100 (50.0)	93 (46.5)	5 (2.5)	2 (1.0)
2. ผู้ร่วมงานมีความกระตือรือร้นในการ ทำงานด้านการให้คำแนะนำ	85 (42.5)	106 (53.0)	7 (3.5)	2 (1.0)
3. ผู้ร่วมงานรับฟังปัญหาและร่วมแก้ไข ปัญหาในการให้คำแนะนำ	94 (47.0)	90 (45.0)	14 (7.0)	2 (1.0)

(n = 200)

เมื่อพิจารณาการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงานรายด้าน และโดยรวม จากข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม (จากตาราง 4) เมื่อนำมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ หมายเลข 3 ให้ 3 คะแนน หมายเลข 2 ให้ 2 คะแนน หมายเลข 1 ให้ 1 คะแนน และหมายเลข 0 ให้ 0 คะแนน และจัดกลุ่มคะแนนโดยเทียบคะแนนเป็นร้อยละตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ร้อยละ 81-100	มีการสนับสนุนมากที่สุด
ร้อยละ 61-80	มีการสนับสนุนมาก
ร้อยละ 41-60	มีการสนับสนุนปานกลาง
ร้อยละ 21-40	มีการสนับสนุนน้อย
ร้อยละ 0 -20	มีการสนับสนุนน้อยมาก

พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 47.0) รองลงมา คือ ระดับมาก (ร้อยละ 43.0) ด้านการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานและหัวหน้างาน พบอยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้าน คือ ร้อยละ 49.5 และ 45.5 ตามลำดับ รองลงมามีการสนับสนุนในระดับมากที่สุด คือ ร้อยละ 43.0 และ 37.0 ตามลำดับ การสนับสนุนจากหน่วยงาน หัวหน้างาน และผู้ร่วมงาน โดยรวมทั้ง 3 ด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 49.0) รองลงมา คือ ระดับมากที่สุด (ร้อยละ 38.5) รายละเอียดแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน รายด้าน และโดยรวม

การสนับสนุน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
1. การสนับสนุนของหน่วยงาน	94 (47)	86 (43)	19 (9.5)	1 (0.5)	0 (0)
2. การสนับสนุนของหัวหน้างาน	74 (37)	91 (45.5)	20 (10)	9 (4.5)	6 (3)
3. การสนับสนุนของผู้ร่วมงาน	86 (43)	99 (49.5)	11 (5.5)	2 (1)	2 (1)
การสนับสนุนโดยรวม	77 (38.5)	98 (49)	22 (11)	3 (1.5)	0 (0)

4. การให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานเฝ้าระวัง

จากการสอบถามการปฏิบัติการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจของเจ้าหน้าที่สถานเฝ้าระวัง ซึ่งประกอบด้วย การให้คำแนะนำในเรื่อง การดูแลโดยทั่วไป การรักษาตามอาการ การสังเกตอาการผิดปกติที่ต้องมาพบแพทย์ และการใช้เทคนิคในการสื่อสาร จำแนกรายข้อ พบว่า

การให้คำแนะนำในเรื่องการดูแลโดยทั่วไป ทั้งหมด 4 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการปฏิบัติทุกครั้งทุกข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 3 การคั้นน้ำและนมแม่บ่อยๆ (ร้อยละ 91.5) คำถามข้อ 4 พักผ่อนอย่างเพียงพอ (ร้อยละ 89.5) คำถามข้อ 1 ขณะเด็กเป็นหวัดควรให้กินอาหารเท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 76.5) และคำถามข้อ 2 อาหารที่ให้เด็กควรเป็นอาหารที่ให้คุณค่าทางอาหารและแคลอรีสูง (ร้อยละ 76.0)

การรักษาตามอาการ ทั้งหมด 6 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการปฏิบัติทุกครั้งทุกข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 1 เด็กมีไข้มากกว่า 38.5°C ให้กินยาพาราเซตามอลเพื่อลดไข้ (ร้อยละ 85.5) คำถามข้อ 6 ให้ยาปฏิชีวนะในเด็กที่เป็นปอดบวมทุกราย (ร้อยละ 79.0) คำถามข้อ 2 เด็กมีอาการไอแนะนำให้กินน้ำผึ้งผสมมะนาว หรือให้กินยาแก้ไอขององค์การเภสัชกรรม (กัฟเฟนาซิน) (ร้อยละ 71.0) คำถามข้อ 4 เมื่อเด็กมีน้ำมูกเหนียวแห้งติดจมูกทำให้หายใจไม่ออก ไม่ใช่ไม้พันสำลีชุบน้ำเช็ดในจมูก (ร้อยละ 65.0) คำถามข้อ 5 ในเด็กเล็กให้ใช้ลูกยางแดงดูดน้ำมูกออก ในเด็กโตแนะนำให้เด็กสั่งน้ำมูกเอง (ร้อยละ 64.0) และคำถามข้อ 3 เด็กมีอาการคัดจมูกหายใจไม่ออก ไม่แนะนำให้กินยาและหยอดตาแก้หวัดคัดจมูก (ร้อยละ 56.0)

การสังเกตอาการผิดปกติที่ต้องมาพบแพทย์ ทั้งหมด 6 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการปฏิบัติทุกครั้งทุกข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 4 เด็กหายใจจนชายโครงนูน (ร้อยละ 96) คำถามข้อ 5 เด็กหายใจมีเสียงดังฮืดขณะหายใจเข้า (ร้อยละ 94.5) คำถามข้อ 6 เด็กหายใจมีเสียงหวีดขณะหายใจออก (ร้อยละ 94.0) คำถามข้อ 2 เด็กไม่ดื่มนมหรือน้ำ (ร้อยละ 94.0) คำถามข้อ 3 เด็กหายใจเร็วกว่าปกติ (ร้อยละ 93.5) และคำถามข้อ 1 ไข้สูงเกิน 3 วัน (ร้อยละ 91.5)

การใช้เทคนิคการสื่อสารในการให้คำแนะนำ ทั้งหมด 4 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการปฏิบัติทุกครั้ง 2 ข้อ ได้แก่ ท่านแสดงจำนวนเม็ดยาที่เด็กจะต้องกินตอนเช้าและกลางคืนให้มารดา (ร้อยละ 61) และคำถามข้อ 4 ท่านให้ใบคำแนะนำแก่มารดาในการดูแลเด็กที่บ้านเมื่อเป็นหวัดหรือปอดบวม (ร้อยละ 49) กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติบางครั้ง 2 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 4 ท่านให้มารดาฝึกปฏิบัติหลังการให้คำแนะนำ (ให้มารดาเช็ดตัวลดไข้ หรือให้บอกอาการที่ต้องมาพบแพทย์)

(ร้อยละ 52) และ คำถามข้อ 2 ท่านเช็ดตัวให้มารดาดูเป็นตัวอย่าง (ร้อยละ 51.5) รายละเอียดแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการให้คำแนะนำ ด้านการดูแลโดยทั่วไป การรักษาตามอาการ การสังเกตอาการผิดปกติที่ต้องมาพบแพทย์ และการใช้เทคนิคในการสื่อสาร รายข้อ

การให้คำแนะนำ	ปฏิบัติทุกครั้ง	ปฏิบัติบางครั้ง	ไม่ปฏิบัติ
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
การดูแลโดยทั่วไป			
1. ขณะเด็กเป็นหวัดควรให้กินอาหารเท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น	153 (76.5)	45 (22.5)	2 (1.0)
2. อาหารที่ให้เด็กควรเป็นอาหารที่ให้คุณค่าทางอาหารและแคลอรีสูง	152 (76.0)	45 (22.5)	3 (1.5)
3. ดื่มน้ำและนมแม่บ่อย ๆ	183 (91.5)	16 (8.0)	1 (0.5)
4. พักผ่อนอย่างเพียงพอ	179 (89.5)	11 (5.5)	10 (5.0)
การรักษาตามอาการ			
1. เด็กมีไข้มากกว่า 38.5 °c ให้กินยาพาราเซตามอล เพื่อลดไข้	171 (85.5)	22 (11.0)	7 (3.5)
2. เด็กมีอาการไอแนะนำให้กินน้ำผึ้งผสมมะนาวหรือให้กินยาแก้ไอขององค์การเภสัชกรรม (กัวยาฟาซิน)	142 (71.0)	48 (24.0)	10 (5.0)
3. เด็กมีอาการคัดจมูกหายใจไม่ออก ไม่แนะนำให้กินยาและหยอดยาแก้หวัดคัดจมูก	112 (56.0)	65 (32.5)	23 (11.5)
4. เมื่อเด็กมีน้ำมูกเหนียวแห้งคัดจมูกทำให้หายใจไม่ออก ไม่ใช่ไม้พันสำลีชุบน้ำเช็ดในจมูก	130 (65.0)	61 (30.5)	9 (4.5)
5. ในเด็กเล็กให้ใช้ลูกยางแดงดูดน้ำมูกออกในเด็กโตแนะนำให้เด็กสั่งน้ำมูกเอง	128 (64.0)	61 (30.5)	11 (5.5)
6. ให้ยาปฏิชีวนะในเด็กที่เป็นปอดบวมทุกราย	158 (79.0)	35 (17.5)	7 (3.5)

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม การให้คำแนะนำ ด้านการดูแลโดยทั่วไป การรักษาตามอาการ การสังเกตอาการผิดปกติที่ต้องมาพบแพทย์ และการใช้เทคนิคในการสื่อสาร รายข้อ (ต่อ)

การให้คำแนะนำ	ปฏิบัติทุกครั้ง	ปฏิบัติบางครั้ง	ไม่ปฏิบัติ
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
การสังเกตอาการผิดปกติเมื่อเด็กเป็นหวัดที่ต้องมาพบแพทย์			
1. ใช้สูงเกิน 3 วัน	183 (91.5)	17 (8.5)	0 (0)
2. เด็กไม่ดื่มนมหรือน้ำ	188 (94.0)	12 (6.0)	0 (0)
3. เด็กหายใจเร็วกว่าปกติ	187 (93.5)	12 (6.0)	1 (0.5)
4. เด็กหายใจจนชายโครงบวม	192 (96.0)	8 (4.0)	0 (0)
5. เด็กหายใจมีเสียงคังฮืดขณะหายใจเข้า	189 (94.5)	19 (5.5)	0 (0)
6. เด็กหายใจมีเสียงหวีดขณะหายใจออก	188 (94.0)	12 (6.0)	0 (0)
การให้คำแนะนำโดยใช้เทคนิคการสื่อสาร			
1. ท่านแสดงจำนวนเม็ดยาที่เด็กจะต้องกินตอนเช้า และกลางคืนให้มารดา	122 (61.0)	69 (34.5)	9 (4.5)
2. ท่านเช็ดตัวลดไข้ให้มารดาดูเป็นตัวอย่าง	84 (42.0)	103 (51.5)	13 (6.5)
3. ท่านให้มารดาฝึกปฏิบัติหลังการให้คำแนะนำ (ให้มารดาเช็ดตัวลดไข้ หรือให้บอกอาการที่ต้องมาพบแพทย์เป็นต้น)	75 (37.5)	104 (52.0)	21 (10.5)
4. ท่านให้ใบคำแนะนำแก่มารดาในการดูแลเด็กที่บ้านเมื่อป่วยเป็นหวัดหรือปอดบวม	98 (49.0)	88 (44.0)	14 (7.0)

(n = 200)

เมื่อพิจารณาการให้คำแนะนำ ด้านการดูแลโดยทั่วไป การรักษาตามอาการ การสังเกตอาการผิดปกติที่ต้องมาพบแพทย์ และการใช้เทคนิคในการสื่อสาร รายด้าน และโดยรวมทั้ง 4 ด้านดังกล่าว เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม (จากตาราง 6) ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ปฏิบัติทุกครั้ง ให้ 2 คะแนน ปฏิบัติบางครั้งให้ 1 คะแนน และไม่ปฏิบัติให้ 0 คะแนน และมาจัดกลุ่มคะแนนโดยเทียบคะแนนเป็นร้อยละตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ 5 ระดับ คือ

ร้อยละ 81-100	มีการให้คำแนะนำมากที่สุด
ร้อยละ 61-80	มีการให้คำแนะนำมาก
ร้อยละ 41-60	มีการให้คำแนะนำปานกลาง
ร้อยละ 21-40	มีการให้คำแนะนำน้อย
ร้อยละ 0-20	มีการให้แนะนำน้อยมาก

พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการให้คำแนะนำการดูแลโดยทั่วไป การสังเกตอาการผิดปกติ และการรักษาตามอาการ อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ด้านดังกล่าว คือ ร้อยละ 94.5, 78.5 และ 61.5 ตามลำดับ รองลงมา คือ มีการให้คำแนะนำในระดับมาก ร้อยละ 3.0, 16.0 และ 21.0 ตามลำดับ ด้านการใช้เทคนิคการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างมีการให้คำแนะนำอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 36.0) รองลงมาอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 34.0 การให้คำแนะนำโดยรวมทั้ง 4 ด้านพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้คำแนะนำโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 75.5) รองลงมา คือ ระดับมาก (ร้อยละ 20.5) รายละเอียดแสดงในตาราง 7

ตาราง7 การให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ รายด้าน และโดยรวม

การให้คำแนะนำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)	จำนวนคน (ร้อยละ)
1. การดูแลโดยทั่วไป.	157 (78.5)	32 (16.0)	10 (5.0)	1 (0.5)	0 (0)
2. การรักษาตามอาการ	123 (61.5)	42 (21.0)	34 (17.0)	1 (0.5)	0 (0)
3. การสังเกตอาการผิดปกติ	189 (94.5)	6 (3.0)	5 (2.5)	0 (0)	0 (0)
4. การใช้เทคนิคการสื่อสาร	68 (34.0)	72 (36.0)	35 (17.5)	24 (12.0)	1 (0.5)
การให้คำแนะนำโดยรวม	151 (75.5)	41 (20.5)	8 (4.0)	0 (0)	0 (0)

5. ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัย วิเคราะห์เป็น 2 ส่วนดังนี้

วิเคราะห์ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัย ตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน โดยใช้การทดสอบ Chi - Square และการได้รับการอบรม โดยใช้ Independent samples t- test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ซึ่งผลทางสถิติที่ได้จะบ่งบอกถึงว่า ปัจจัยนั้นๆ มีผลต่อการให้คำแนะนำของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัยหรือไม่ ถ้าผลการทดสอบมีค่า p - value น้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความแตกต่างของปัจจัยที่ศึกษานั้น ไม่มีผลต่อความแตกต่างของการให้คำแนะนำของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัย โดยวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน ดังนี้

5.1 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัย ตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการให้คำแนะนำ พบว่า เจ้าหน้าที่สถานีนอนามัยที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไปมีการให้คำแนะนำไม่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยด้านประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการให้คำแนะนำ พบว่า เจ้าหน้าที่สถานีนอนามัยที่มีประสบการณ์ในการให้คำแนะนำแตกต่างกัน จะมีการปฏิบัติกรให้คำแนะนำไม่แตกต่างกัน โดยค่ามีค่า $p = 0.484$ และ 0.102 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการให้คำแนะนำ ไม่มีผลต่อความแตกต่างในการให้คำแนะนำ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัย ($p > 0.05$) รายละเอียดแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนามัยตามปัจจัย ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการให้คำแนะนำ

ปัจจัยส่วนบุคคล	Chi - square	p - value
1. ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีขึ้นไป	1.45	0.484
2. ประสบการณ์ในการให้คำแนะนำ 0-5 ปี 6-10 ปี 10 ปีขึ้นไป	7.72	0.102

5.2 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนมัย ตามปัจจัยการได้รับการอบรม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันของคะแนนการปฏิบัติการให้คำแนะนำตามการได้รับการอบรม และไม่ได้รับการอบรม โดยมีค่า $p = 0.56$ แสดงว่า การได้รับการอบรม หรือไม่ได้รับการอบรม ไม่มีผลต่อการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนมัย ($p > 0.05$) รายละเอียดแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 ความแตกต่างของการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีนอนมัย ตามปัจจัย การได้รับการอบรม

ปัจจัย	จำนวนคน	t	p-value
การได้รับการอบรม		0.606	0.56
เคย	191		
ไม่เคย	9		

6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ การสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการสนับสนุนของผู้ร่วมงานกับการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปีที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย

จากการศึกษาพบว่า การสนับสนุนของผู้ร่วมงาน หน่วยงาน และหัวหน้างาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r_s = 0.319, 0.294$ และ 0.201 ตามลำดับ, $p < 0.01$) การรับรู้เรื่องโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r_s = 0.182, p < 0.05$) รายละเอียดแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนของผู้ร่วมงาน การสนับสนุนของหน่วยงาน การสนับสนุนของหัวหน้างาน และการรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ กับการให้คำแนะนำมารดาในการดูแลเด็กต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย

ปัจจัย	การให้คำแนะนำโดยรวม (r_s)
การสนับสนุนของผู้ร่วมงาน	0.319**
การสนับสนุนของหน่วยงาน	0.294**
การสนับสนุนของหัวหน้างาน	0.201**
การรับรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบทางเดินหายใจ	0.182*

* $p < 0.05$ ** $p < 0.01$

r_s หมายถึง ค่าสหสัมพันธ์เชิงอันดับที่ของสเปียร์แมน